

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

w sprawie **J.J.**

skazanej z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2018 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na korzyść skazanej

od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt IX Kzw ../15, zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w G. z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt II ../15,

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt VII K ../13, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 22 maja 2014 r., J.J. została skazana za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w B., VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w G., postanowieniem z dnia 19 września 2014 r., sygn. akt VII Ko ../14, odroczył

skazanej wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 6 miesięcy, tj. do dnia 19 marca 2015 r., a następnie postanowieniem z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt VII Ko .../15, przedłużył okres odroczenia na dalsze 6 miesięcy, tj. do dnia 19 września 2015 r.

Postanowieniem z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt II Ko .../15, Sąd Rejonowy w G. - na podstawie przepisów art. 152 § 1 k.k.w. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. - warunkowo zawiesił J.J. wykonanie kary roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w B., VII Zamiejscowy Wydział Kamy w G. z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt VII K .../13, na okres próby wynoszący 3 lata, oddając w tym czasie skazaną pod dozór kuratora.

Orzeczenie powyższe zaskarżył prokurator, który w zażaleniu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 k.k., art. 152 § 1 k.k.w. i art. 69 § 1 k.k., poprzez zastosowanie zasad intertemporalnych skutkujących warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym rok i wniósł o zmianę skarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku obrońcy skazanej o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w T., postanowieniem z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt IX Kzw .../15, zmienił zaskarżone postanowienie poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanej J.J. w sprawie VII K .../13 Sądu Rejonowego w B. oraz nie uwzględnił wniosku jej obrońcy z dnia 25 sierpnia 2015 r.

Od tego postanowienia Sądu Okręgowego w To. kasację wywiódł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego wykonawczego i materialnego, a mianowicie art. 152 § 1 k.k.w. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. w związku z art. 4 § 1 k.k., polegające na niezasadnym niezastosowaniu tych przepisów, na skutek błędnego uznania, że reguły intertemporalne określone w art. 4 § 1 k.k. nie mają zastosowania do uregulowań zawartych w art. 152 § 1 k.k.w., co skutkowało dokonaniem oceny przesłanek w zakresie możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia

wolności na podstawie przepisów obowiązujących w dacie orzekania, podczas gdy sąd powinien orzekać w oparciu o treść art. 152 § 1 k.k.w., obowiązującego w czasie popełnienia przestępstwa, który jest przepisem względniejszym.

W konkluzji kasacji Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w T.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, wniesiona na korzyść skazanej, jako oczywiście zasadna, podlegała – zgodnie z art. 535 § 5 k.p.k. – uwzględnieniu na posiedzeniu.

Orzeczenie Sądu Okręgowego w T. jest niezasadne, gdyż zapadło z rażąco obrazą przepisów prawa opisaną w zarzucie kasacji.

Zgodzić należy się ze skarżącym, że zapadłe w niniejszej sprawie postanowienie Sądu Okręgowego w T. jest orzeczeniem kończącym postępowanie, powodującym trwałe przekształcenie kary i niepodlegającym korygowaniu w trybie art. 24 k.k.w., co pozwala na poddanie go kontroli kasacyjnej jedynie w trybie przewidzianym w art. 521 k.p.k. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2018 r., IV KK 537/17, LEX nr 2450271 i z dnia 7 lutego 2013 r., II KK 144/12, OSNKW 2013, z.6. poz. 47).

Wypowiadając się w kwestii stosowania przepisu art. 4 § 1 k.k. w postępowaniu wykonawczym, Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie zajął jednoznaczne stanowisko, zgodnie z którym reguły intertemporalne określone w art. 4 § 1 k.k. mają zastosowanie do uregulowań zawartych w art. 152 § 1 k.k.w. (por. postanowienie z dnia 19 stycznia 2017 r., I KZP 13/16, OSNKW 2017, z. 2, poz. 9). Stanowisko to Sąd Najwyższy orzekający w niniejszej sprawie w całości podziela.

Warunkowe zawieszenie wykonania kary w trybie art. 152 § 1 k.k.w. jest instytucją o charakterze materialnoprawnym, do której ma zastosowanie zasada określona w art. 4 § 1 k.k. Choć zatem została ona uregulowana przepisami zamieszczonymi w Kodeksie karnym wykonawczym nie jest wyłączona spod działania znanej prawu karnemu materialnemu reguły *lex severior retro non agit*.

Stąd też, przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy, stwierdzić należy, że wyrażony przez Sąd odwoławczy pogląd o niemożności zastosowania w sprawie J.J., która przed dniem 1 lipca 2015 r. – tj. przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) została skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w B. za czyn popełniony w dniu 26 września 2013 roku na karę roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności i korzystała nieprzerwanie z odroczenia jej wykonania przez okres roku, przepisu art. 152 k.k.w. w brzmieniu obowiązującym poprzednio jest błędny.

Jest oczywistym, że rozmiar wymierzonej J.J. kary nie zezwalał na warunkowe jej zawieszenie w oparciu o przepisy obowiązujące w chwili orzekania w tym przedmiocie. Nie determinuje to jednak sposobu rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż stosując regułę kolizyjną określoną w art. 4 § 1 k.k., dopuszczalność warunkowego zawieszenia wykonania kary wymierzonej skazanej oceniać należy w oparciu o przepis art. 152 k.k.w. w brzmieniu obowiązującym poprzednio. Był on względniejszy dla skazanej, gdyż umożliwiał skorzystanie z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze nie przekraczającym 2 lat.

Uwzględniając te argumenty, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia. Rozpoznając ponownie zażalenie prokuratora, Sąd Okręgowy będzie miał w polu widzenia przedstawione powyżej zapatrywania prawne Sądu Najwyższego.